

vilde tro, at det var hendes egenlige Natur at være glad. I Almindelighed varede det heller aldrig længe, før hendes Lune og Forstand eller i hvert Fald et eller andet Pulver hjalp hende til at ryste det tunge Sind af sig, og da hun nu slog Øjnene op og saae, at Kammeret var fyldt af den klareste Sol, smilte hun ogsaa. »Dette er den første Morgen i mit nye Liv,« — tænkte hun — »og Himlen selv bringer mig sin Lykønskning paa Sengen. Hvad kan jeg forlange mere?«

Et Øjeblik efter stod hun afklædt i et Badefad og tog sin kolde Afvaskning for aabent Vindu. Hun havde ingen andre Genboer end Solen og saa en Spurv, der sad udenfor i Toppen af et Pebertræ og kiggede ind til hende med Hovedet paa Siden. Hun vendte Ryggen til Spejlet — hun havde siden hun blev voksen haft en Sky for at se sig selv nøgen — og særlig denne Morgen var hun nervøst utaalmodig for at komme i Klæderne igen.

Det kolde Bad fordrev den sidste Spøgelsefrygt. Med røde Kinder og livligt Sind kom hun en halv Time efter ned i Stuen i en ganske ny, lyseblaa Formiddagskjole, som hun udtrykkeligt havde opsparet til denne Lejlighed. Tebordet var dækket ude paa Loggiaen, og ved et andet Bord derude stod Moderen og satte nogle store hvide og lyserøde Blomstergrene i en Vase.